

יונג והיונה

קוריאנה

הוא נשכב בצל של עץ גדול
והתחיל לשקול - מה עליו
לעשות? פתאום ראה שבצמרת
העץ צועקת יונה אפורה. נחש
גדול מנסה לחדור לקן שלה כדי
לחטוף את גוזליה.

יונג קפץ, תפס את הקשת,
מתח מיתר, כיוון ופגע בחץ ישר
לעינו של הנחש! הנחש נהרג
ונפל מהעץ.

והיונה, התחילה להסתובב מעל
ראשו של יונג בקריאות שמחה.

והוא שם את הקשת על הגב והלך הלאה. "נו"
חשב יונג "את החץ האחרון צריך לשמור. כל מיני
דברים עלולים לקרות לי בדרך."
לקראת ערב התחיל יונג לחפש מערה כלשהיא כדי
ללון בה ופתאום ראה הבהוב אש מרחוק. הוא הלך
בכוון האש ומצא את עצמו בפתח של ארמון גדול.
השומר נתן לו להכנס, שם לו חבילת קש, וזה

בכפר אחד חי פועל עני בשם יונג. הוא היה כה עני
שבכפר לא ניתן היה למצוא עני יותר. ולמרות
שעבד קשה, לא הצליח לצאת מהעוני. לכן החליט
ללכת העירה. אולי, חשב, ימצא שם חיים טובים
יותר.

לא פשוט היה להגיע העירה. עשרה ימים צריך היה
ללכת דרך יערות צפופים, עמקים רחבים ודרכים
הרריות מפותלות. ולא היה לו לדרך לא בצל, לא
גרגיר אורז ולא שן של שום. הוא התכוון לחיות
בדרך מציד. לכן הכין לעצמו קשת ועשרה חצים
ויצא לדרך. הלך יום, הלך יומיים, פעם צד שפן,
פעם ארנבת, וכך הלך שישה ימים.

יום אחד הרגיש שרק שני חצים נשארו לו. התחיל
לדאוג. לפניו עוד דרך ארוכה עד העיר, וכמה חיות
הוא יוכל לצוד עם שני חצים בלבד?

בחצות הלילה, אתן לך ללכת.
אם לא תצליח, תפרד מהחיים."
יונג ניגש למגדל וראה שאין כל
דרך להגיע אל הפעמון. כל
הדלתות נעולות במנעולים
גדולים וחזקים. מבחוץ אין כל
אפשרות לעלות על המגדל, כי
אין כל סולם בסביבה.
חשב יונג זמן רב מה לעשות,
והנחש שוכב ולא הוריד עין ממנו.
ולחצות הלילה עוד דקות
ספורות.
ואז נזכר יונג כי נשאר לו עוד חץ
אחד עם חוד ברזל. הוא
התאושש. הרי אם קצה החץ יכה
בפעמון, הפעמון יצלצל בוודאי.
אולי רק בשקט, אבל יצלצל! הוא
מתח את מיתר הקשת שלו ושלח
את החץ האחרון אל הפעמון.
החץ התרומם, נעלם בגובה

הספיק ליונג. הוא נשכב על הקש ונרדם בשנה
עמוקה.
תוך שינה נדמה היה לו כי מישהו חונק אותו.
התעורר וראה שנחש ענקי כרך את עצמו סביב
גופתו ועוד מעט יחנוק אותו
למוות.
על עץ לא רחוק משם יושבת יונה
והומה בקול עזוב.
יונג אזר את שארית כוחותיו
ושאל את הנחש "מדוע אתה
רוצה להמית אותי?"
"כי היום הרגת בחץ שלך את
אישתי" ענה הנחש.
התחיל יונג להתחנן על חייו.
"עזוב אותי, נחש" אמר "ואני
אמלא את כל משאלה שלך."
והנחש אמר "הייתי פעם בן-אדם. אבל בגלל רוע
לב שלי הפכו אותי לנחש. אשתחרר מהקללה הזו
רק אם בחצות יצלצל הפעמון שתלוי על מגדל
הארמון. אם תצליח לגרום לפעמון הזה לצלצל

המגדל, אך הפעמון לא צלצל. יתכן שבחושך יונג לא הצליח לכוון במדוייק.
"עכשיו תמות!" אמר הנחש. הוא רצה כבר להתנפל על יונג, כשפתאום, מגובה המגדל, נשמע צליל הפעמון, קליל, כמעט לא מורגש.
כשהנחש שמע זאת, הנחש הוציא צעקה איומה, יצא משער הארמון ושם הפך לבן-אדם.
השתומם יונג: איך קרה שהפעמון צלצל בעצמו? הוא לא האמין למזלו, אבל אחר כך נשכב שוב על הקש ונרדם.
כשהתעורר השמש עמדה כבר גבוה בשמיים. הוא הודה לשומר הארמון שנתן לו ללון ויצא לדרך. אך כשעבר ליד המגדל ראה על הארץ יונה מתה, פצועת בחזה.
הוא הבין אז מי הציל אותו ממוות בטוח. זו היונה, שהכתה בפעמון כדי שיוציא את הצליל המשחרר. כך הודתה היונה ליונג שהציל את הגוזלים שלה.